

Gymnázium
Šternberk

g[dzi:]

4. Číslo

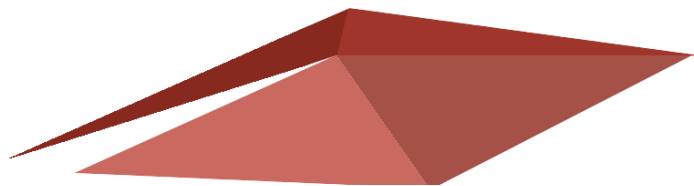
Na úvod...

Milí čtenáři, jsme tu zpět, abychom vás informovali o novinkách v tomto měsíci. Vánoce jsou za dneřmi a někteří z nás mají naladěnou vánoční náladu. Všude voní punč a pečou se peníčky a ozývají se vánoční koledy.

V tomto čísle se můžete těšit na reportáž z Anglie a Německa, vánoční anketu a tradiční rozhovor s učitelem. Užijte si vánoční prázdniny a budeme se na vás těšit v dalším čísle.

Vaše redakce :)

gABROAD

reportáž Londýn

Chčije a chčije...

Je neděle ráno a před sportovní halou se srocuje dav rozespálých adolescentů. Začíná poprchávat, nikomu to však nevadí, jede se do země deště, tak se aspoň aklimatizujeme o trošku dřív, než jsme předpokládali. Přesně v osm hodin přijíždí autobus, paní profesorky zběžně vybírají potvrzení o bezinfekčnosti a kontrolují, zda nikdo nechybí. Ochotný pan řidič pomůže všem naložit zavazadla a může se vyjet. Cesta už tedy započala, autobus je však plný pouze v zadní polovině, a to studenty gymnázia, teprve na další zástavce v Prostějově nabíráme ještě „obchodku“. Rozespálí studenti se pomaličku probouzejí a v autobuse to začíná šumět brebentěním o tom, co si kdo zabalil, co má na svačinu a na co kdo zapomněl. Za necelou hodinku autobus opět zastavuje, tentokrát kvůli druhé škole, které nezbude nic jiného než zabrat přední polovinu autobusu.

Cesta je klidná a rychle ubíhající, paní průvodkyně nám v odpoledních hodinách pouští ne zrovna moc poutavý film na urychlení naší cesty. Každé tři hodiny se zastavuje na toaletu a povětšinou máme i možnost občerstvení. Kolem desáté hodiny večerní se zahajuje noční klid, ten nemá ale dlouhé trvání, jelikož kolem druhé hodiny ranní se zastavuje v Calais. Všichni povinně vystupují z důvodu pasové kontroly, jsme unavení a někteří stále ještě balancují na hranici spánku a bdění. Nadále ještě čekáme

tři dlouhé hodiny na trajekt, který má kvůli rozbouřenému moři zpoždění.

Je pět ráno a zájezd se konečně nalodil, pro některé se plavba na trajektu stala nečekanou noční můrou, někteří jedinci měli štěstí a houpání zaspali na křeslech a židličkách. V brzkých ranních hodinách vystupujeme na anglickém pobřeží a naše cesta už směřuje přímo do Londýna.

Náš časový program výrazně narušuje hektická londýnská doprava, a proto nedojedeme autobusem až do centra, ale jsme nuceni využít MHD, které se zde dělí na tzv. podzemku a nadzemku. Když jsme všichni úspěšně zvládli cestu metrem a bez větších potíží vystupujeme v centru, začíná náš nabitý program.

Paní průvodkyně se rozhodla, že za jeden den stihneme větší část Londýna, která zahrnuje Tower, Trafalgarové náměstí, Národní galerii, Tower bridge, Big Ben, Buckinghamský palác, Westmisterské opatství, náměstí Picadely, čínskou čtvrť a Covent Garden. První den byl tedy prošpikován novými zážitky a zkušenostmi. Poté jsme se s menším zpožděním dopravili na tzv. meeting point, kde si nás měli vyzvednout naše „náhradní rodinky“. Kolem deváté hodiny večerní jsme se tedy dostali do našich prozatímních obydlí, někteří byli mírně překvapeni nastávajícími podmínkami, někteří byli prostě zděšeni. Noc však všichni přežili bez jakékoli újmy na zdraví, jak se paní profesorky následující den pečlivě přesvědčily.

Třetí den začínal opět srazem na meeting pointu, a to přesněji v osm hodin ráno. První zastávkou tohoto dne byly Seven Sisters, bílé útesy, jež nám doslova svou krásou a malebností vyrazily dech, možná to však bylo i velmi větrným počasím, které nám ani nedovolovalo pořádně se nadechnout. Místo bylo opravdu půvabné a také nám dokázalo, že Anglii si nemáme spojovat pouze s deštivým počasím, královnou nebo fotbalovými kluby, ale i čarou přírodou.

No a potom už rovnou do Brightonu, kde nás kromě prohlídky mola čekaly i slibované nákupy v Primarku! Jakmile nám byl povolen rozchod, všichni se rozprchli schovat se do nejbližších obchodů nebo kaváren, protože se nás konečně rozhodlo navštívit proslulé anglické počasí. Vyčerpání, ale spokojení s nákupy jsme se k večeru vydali zpět k našim rodinám, kde každého uvítala jinak vydatná a chutná večeře, povětšinou to však byla pizza s hranolkami, těstoviny, toasty a černé čaje s mlékem....

Nastává čtvrtý den a zároveň první den školy. V dopoledních hodinách jsme zavítali do starobylého městečka Rochester ležícího na řece Medway, kde jsme navštívili gotickou katedrálu, námořní muzeum a muzeum Charlese Dickense, který byl tímto městečkem inspirován v mnoha ze svých knih. Následovně jsme se rozjeli k naší škole, všichni velmi zvědaví a plní očekávání. Jako první jsme byli rozřazeni do třech skupin, cca po 13 studentech a začali se seznamovat se svými lektory.

Byly to tři velmi milé a vtipné paní učitelky, které se za den vystřídaly v každé skupince. Panovala zde po celou dobu příjemná a uvolněná atmosféra a razilo se zde heslo učení hrou, což mnohé z nás velmi potěšilo. Po konci vyučování hurá zpátky do rodin a pořádně se vyspat a připravit na náš poslední den zájezdu.

Celé ráno a dopoledne jsme strávili na Greenwichi, tam jsme zavítali na nultý poledník a do námořního muzea, které nás toliko nezaujalo, jako spíše zachránilo před nepříznivým deštivým počasím. Před školou jsme dostali ještě trochu času na nakoupení zásob na zpáteční cestu a potom rovnou do školy. Vyučování uběhlo velmi rychle a než jsme se nadáli, už nám do rukou rozdávali slibované certifikáty a loučili se s námi. No a po skončení výuky následoval rychlý úprk z Londýna, obávajíc se uvíznutí v londýnské dopravní špičce.

Zpáteční cesta trajektem byla mnohem rychlejší a díky tomu, že každý udržel svou večeři v

sobě, usuzuji i klidnější. Po vyjetí z Calies autobus brzy nato ztichl, a tento klid vydržel až do osmé hodiny ranní. Celou cestu zpátky nás doprovázel déšť, už to však nebyl déšť anglický, jak si mnozí z nás uvědomili, nýbrž pevninský, který je úplně jiný než ten londýnský, na který jsme si všichni již zvykli.

Maja

gABROAD

reportáž Berlín

Batoh na cestách

Milý čtenáři, pokusím se Vám přiblížit svou návštěvu našeho suseda-Německa. Nejednalo se však o cestu lehkou, nýbrž

plnou strastí a nástrah...prostě vše, co se může takovému batohu na cestách přihodit.

Vše začalo docela poklidně, pokud teda nepočítáme to, že mě moje panička, budu ji nazývat paničkou-ne že bych byl pes, ale zní to lépe než majitelka, nacpala k prasknutí. K prasknutí znamená to, že

jsem byl přeplněn tak, že jsem si připadal jako Tesco před Vánocemi. Přesně v 16:50 hod. jsem vyrazil z Hlavního nádraží v Olomouci. Vše by se jevilo v pořádku, až na malý detail: neměli jsme místenky a asi si umíte představit, jak vypadá takový vlak ve

směru Olomouc-Praha v neděli večer? Úplně stejně jako já před odjezdem. Skončilo to tak, že jsme nejdřív asi hodinu stáli v uličce, kde

jsem já, chudáček, ležel na zemi a každý, kdo kolem mě prošel o mě zakopl...ale přece jenom jsem na tom byl lépe než ten banán na spodu tašky. No a pak vrchol večera: „Milý cestující, musím Vám nahlásit poruchu lokomotivy. Pokud neodkladně spěcháte do Prahy, přestupte si do náhradního vlaku.

Omlouváme se za předem způsobené škody,“ ozvalo se z ampliónu. Když se přes mě přehnal to české stádo nevychovců, moje panička mě z podlahy zvedla a rychlým poklusem se vydala za ostatními. Zbytek

cesty byl poklidný, avšak když jsem se přiblížil k Praze a vlak zastavil, žil jsme v domnění, že se jedná o správnou stanici...nejednalo. Jako zapálení turisté jsme si nakonec já i moje skupinka cestu našli.

Přečkat noc jsme měli v hostelu Marabu. Už název hostelu se Vám může zdát podezřelý, ale zdání klame. Pokud nepočítáme studenta na recepci se zarudlýma očima a regge čapkou na hlavě, u kterého nikdo nemohl vyloučit to, že se nachází pod vlivem omamných látek, vše proběhlo dle plánu. Díky bohu se nám nic nepokoušel prodat ani přimíchat do pití, takže jsme usoudil, že náš první dojem nebyl správný. Skoro jsem si ani nestačil zahřát své místečko na podlaze a už do mě někdo strkal nohy s domněním, že si obléká rifle. Nejednalo se však o velký prohřešek, každý bývá po ránu zmatený, takže jsem na něho po chvíli zapomněl. Za vytrvalého deště, kdy jsem já ubožátko celý promokl a nastydl, jsme se vydali na Hlavní nádraží. Zahřál jsem se až ve vlaku směr Berlín. Cesta naštěstí uběhla rychle.

Moje první dojmy z berlínského nádraží byly velkolepé. Celé bylo postaveno z velkých skleněných desek-pro milovníky svého vzhledu ráj. Jako správní Češi bychom si okamžitě sedli na nejbližší lavičku s plánem, že si sníme svoje řízky s chlebem. Jediný háček byl v tom, že jakmile nejmenovaný pan profesor spatřil v dálce věžičky památek, s rychlostí blesku si nechat odložit zavadla na hotel a s připraveným fotoaparátem mě i s

ostatními táhl berlínskými uličkami, kde fotil vše, co mu přišlo do cesty - mraky, dlažební kostky, obaly od potravin a v neposlední řadě také památky. A tak to pokračovalo celý den. I když jsem vlastně všechno jako batoh viděl pozpátku, první den jsem si velice užil. Teda až na to, že se moje panička za celý den nestihla najíst, takže jsem místo ruchu Berlína celý den poslouchal jen kručící žaludky. Večer jsem takříkajíc doslova padl za vlast.

Snídaně byla moc dobrá, alespoň co mohu soudit podle vzhledu, co jsem viděl zpod stolu, zatímco co ostatní si pochutnávali. Občas něco upadlo i pod stůl. Tím líp pro mě. Po snídani jsme znovu vyrazili. Viděl jsem tolik věcí, že si na všechny ani nevzpomenu. Mezi tím byla například i obrovská čtyřpatrová galerie, kde jsem strávil tři hodiny a viděl jsem tolik obrazů, že už z toho mám v hlavě zmatek. Například: Napoleon na koni, Napoleon na židli, Napoleon se psem, Napoleon před bitvou, Napoleon po bitvě a tak dále. Také jsem se svou skupinou prošel nespočet vánočních trhů, viděl Braniborskou bránu, Reichstag, televizní věž, navštívil kostel svatého Mikuláše či Checkpoint Charlie. Třetí a zároveň poslední den strávený v Berlíně se nesl v podobném duchu - Vstával jsem brzy, celý den jsem nejedl, nepil, ale byl jsem naplněn skvělými zážitky a večer jsem i jako předchozí den usnul vyčerpáním, tentokrát už v Lipsku.

Hanča M.

Pocity (z Berlína)

Strach. Strach je pocit, kterým byla děvčata naplněna, když opouštěla pražské nádraží a vyrazila do Berlína. Na cestě jsem ještě zesílil, když se kolem vlaku ochomýkala ozbrojená policie s hlídacími psy. Na berlínském nádraží jsem se musel vyměnit se svým největším protivníkem. Šťěstím. Právě tento pocit převládl v drobných tělech po dojezdu právě tam. Co jiného je ale mohlo potkat na tak ohromném místě. Budova celá ze skla zdobená mohutným stromkem posetým purpurovými baňkami. Občas jsem chtěl nastoupit zpět do služby,

ale soupeř mě přemohl. Venku před budovou se mísilo moderní s historickým půvabem. Šlo od pohledu rozeznat, kde bylo západní a kde východní Německo.

Netrvalo dlouho a dorazili na hotel. Nastoupila únava.

Tento stav ale profesor nerespektoval. Ještě ten večer prošli většinu památek a jediným záchytným bodem byla vánoční atmosféra s horkým punčem na zahřátí. Když se na scéně objevil adrenalin v podobě ruského kola na vánočních trzích, nemohl jsem si pomoci a znovu se ukázal na povrch.

Povedlo se mi uzemnit tři z výpravy. Ovšem nebýt chťiče po pohledu na Berlín, celý ve své plné kráse shora, dokázal bych to i u ostatních.

Radost a štěstí byli velcí kamarádi, proto společnými silami dovolili projít si trhy bez starostí. Večer byl krásný, budovy zdobené světýlky a veškeré památky zářily pod světly pouličních lamp. Precílk na cestu a vzhůru na pokoj. Tam je čekala jen horká sprcha a pohodlná postel. Tudíž byli všichni spokojeni.

Co víc si mohli přát?

Ráno byla děvčata stále dost unavená, ale snídaně připravená na hotelu jim udělala opět radost.

Společně potom uráčili, že zkusí projížďku autobusem po památkách. Mysleli si, že odpočinek je právě to, co potřebují. Nebylo tomu tak.

Pan profesor se proto rozhodl udělat to po jeho, navštívili tedy muzeum umění. Ze strany dívek moc velké nadšení nepanovalo, ale doprovodný text jim dopřál nahlédnutí více do nitra hlubokých myšlenek malířů. A již přitáhlo jejich zájem blíže.

Pořádný strach potkali až v tureckých čtvrtích, kde o děvčata jeví místní až

přehnaný zájem. Pan profesor se za ně rychle a hrdinsky postavil způsobem, že přidal do kroku, aby je nedohnali.

Když se setmělo a oni se vraceli na hotel takzvanou nadzemkou, neboli Ubahnem, právě tam viděla poprvé děvčata celé město z pohledu nočního ptáka. Nesvětélkovaly jen památky nebo domy, žlutě se rázem rozzářily i ulice lemované stromy, byli vidět všechny trhy a cítit skrze otevřená okýnka vůni trdelníků.

Byl to neopakovatelný pohled.

V tu chvíli v nás nevládl žádný popsateľný pocit, na to se nezapomíná.

Kari

Vždy jsem se dokázal ke svým skutkům přiznat...

P.prof. Večerku můžete na chodbách této školy potkat už od roku 2000, jeho tátu od roku 1973. Některé učí biologii, ale snad všichni víme, že je velký nadšenec do zeměpisu. Tentokrát jsme ale rozhovor pojali trochu jinak, takže doufáme, že se bude líbit a že se dozvíte i nějaké nové „drby“. Přečtěte si jeho odpovědi.

Proč už nenosíte dlouhé vlasy?

Hmmm...a jak víte, že jsem měl dlouhé vlasy? No dobře...asi je to věkem, mám vlasů míň než dřív, tak musí být kratší. Navíc mi delší vlasy zakázala manželka (smích).

Byl jste na gymplu tak trochu rebel?

Asi ano, ale vždy jsem se dokázal ke svým rebelským skutkům přiznat.

Co byl pro vás v životě nejlepší zážitek?

Hezká otázka...a pro mě naprosto jasná odpověď - narození všech mých dětí (3), u kterých jsem vždy byl. Absolutně nic se tomu nevyrovná.

Vzpomínáte na své studentské lásky?

Ano, na ty se nezapomíná 😊

Myslíte si, že jsou v životě člověk důležité?

Určitě jsou, některé víc, některé míň.

Hrajete ještě florbal nebo hokej závodně?

Bohužel ne, jak už to ve sportu bývá, zranění a operace mi nedovolují aktivně hrát. Teď už se nějaký čas věnuji trénování mládeže (florbal).

Jste nervák?

Myslím, že ani ne, rozhodně to bývalo horší.

Co byste řekl o dnešních studentech? Byl jste lepší?

Neřekl bych „lepší“...my jsme byli zkrátka jiní, doba byla jiná...Mnohým z vás chybí pokora, máte problém s autoritami, dokážete brát a míň už dávat...ale neříkám, že všichni...

Opravdu vás baví učit zeměpis?

Tak to jsem asi nepochopil otázku 😊. Samozřejmě, že baví.

Co byste řekl na závěr, třeba jako doporučení pro své studenty?

Učte se, učte se, učte se...ne, teď vážně-život není jen o škole, takže sportujte, čtěte, cestujte, randěte...zkrátka naplno užívejte života. A ještě jedna věc-nevzdávejte se a vždy bojujte za to, čemu věříte...

Kája, Helča a Terka

Reálný stav našeho školství

Kdo může vědět jak má vzdělávání vypadat? Kdo vůbec může určit, jak bude onen systém vypadat?

Jak říká Komenský „Má-li se člověk stát člověkem, musí se vzdělat“. To je tedy jisté, ale zločinci se nerozsoudí sami, na to je tu soudce, a ani tak žáci se nevzdělají sami, k tomu máme učitele.

Ano, ty máme a poslední dobou jich máme čím dál víc, ale je v tomto ohledu přednější kvantita než kvalita? Jaký je zásadní předpoklad pro úspěšnou kariéru učitele? A jde v učitelství o kariéru, nebo spíš o studenty?

Jan Amos Komenský nám předává zase nějaké to moudro, a to „Naši učitelé nesmějí být podobni sloupům u cest, jež pouze ukazují, kam jít, ale samy nejdou.“. A s tím korespondující další předpoklad dobrého pedagoga a sice, že „Nuda je největší hřích učitele.“ (Johann Friderich Herbart) Nasnadě je otázka jestli dnešní učitelé dokáží rozpoznat unuděnost žáků, nebo ji jen připisují jejich patrnému nezájmu. Možná by si museli zase na pár chvil sednout do školních lavic a na vlastní kůži si vyzkoušet co to je, když se projevují jejich učitelské konvence, tolik typické pro každého z nich. A možná úplně nejlepší by bylo do oné lavice posadit tvůrce našich vzdělávacích systémů, aby viděli plody své práce na tvářích zdrchaných učitelů a v důsledku i ve znechucených pohledech studentů.

A vymlouvat se na nepozornost a nezájem studentů? To už také není in, protože dobrý učitel tě změní tak, že není návratu, i kdybys po

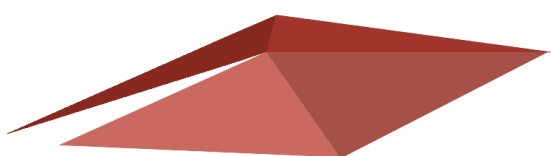
něm toužil. Ale i tady narážíme na hlavy skopové, „Naše mládež miluje přepych. Nemá správné chování. Neuznává autority a nemá úctu před stářím. Děti odmlouvají rodičům, srkají při jídle a tyranizují své učitele.“, už Sokrates to věděl. Dnešní studenti jsou nadměru vynalézaví v oblasti výmluv a různých šaškáren. Trefně pojmenováno J. M. Kašparů „Pýcha se změnila ve zdravé sebevědomí.“ Studenti tedy stojí proti učitelům s pěknou zásobou sloganů a hesel a není divu, že učitelé toto chování považují za přihlouplé a ztrácí snahu, a v důsledku i síly cokoliv měnit, protože to byla přece práce rodičů, a jestli oni ji neodvedli jak měli, pak oni, diplomovaní pedagogové, nemohou nic dělat.

A najdou se ve třídách nějaké výjimky? Výjimky, které podpoří i Mark Twain, „Nikdy jsem nedopustil, aby škola stála v cestě mému vzdělání.“ Možná ano, ale riskují tím své sociální začlenění do třídního kolektivu a často si ze školy odnáší pojmenování šprt nebo jiné podobné. Tento způsob myšlení zdá se mi poněkud nešťastným.

Tady se patří vyjádřit obdiv těm učitelům, kteří dávají studentům a svým předmětům celý život. Jelikož teď víme, že mládež odnepaměti neuznává autority, nemá úctu ke stáří a nezná pokoru, asi nelze čekat na jejich „Díky za Vaši energii.“

Ale zbývá dnes ještě vůbec energie na dolování lásky k inteligenci ve studentech?

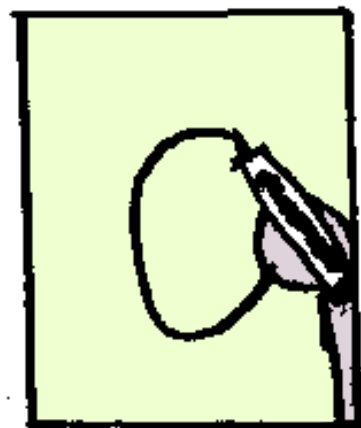
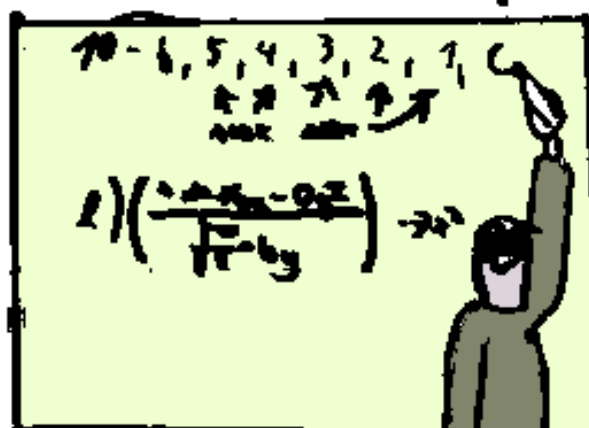
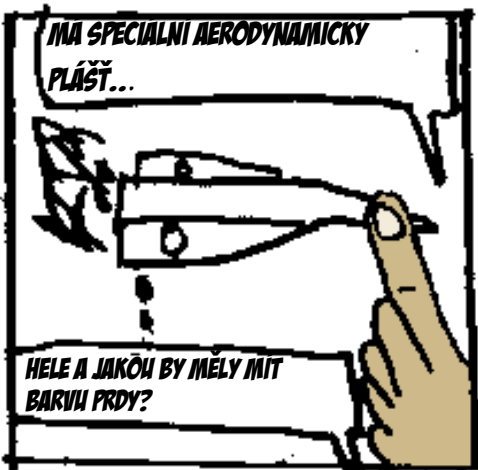
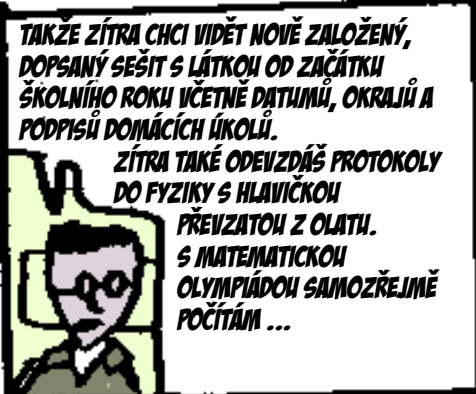
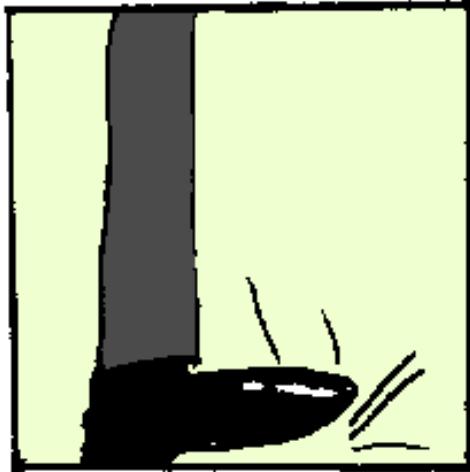
A má na to dnes vůbec někdo z pedagogů chuť?
Ela

Noční můry s učitelem

Autor: Vojta

PAPÍRY SKUPINA A, SKUPINA B

Rozjel se rychle, studijní rok
a jsme zase dál o krok.
Blíže k závěru,
přiznávám nevěru.

Nevěru studijním
předpokladům,
všem studijním základům.
Já myslím,
to však není správně.

Ja vidím
ten nesmysl jasně.

To jak vzdělávat
se neřeší.
Jak znalosti předávat?
Vše nás konejší,
vše včas se vyřeší.
Není třeba spěchat,
můžem to tak nechat.

Neubude jistot a klidů,
že vše je v pořádku.
Jako bys naslouchal dobytku,
jen hory kydů.

Tak je neposlouchám
a celkem jistý jsem,
že stejně půjdu sám
té vzdělanosti lesem.

Inteligence prostá
zní jako slova sprostá.
Dnes je to zřejmě vulgární
usilovat o vzdělání.

Mít zájem na inteligenci
a neřešit tolik impotenci
a nepodléhat demenci,
když v obrovském kredenci
řádí mravenci.

Společnost je nastavená
občas náladová jako žena.
Něco hranice nemá
a jiná věc je hozena
do tmavé cely,
nikdo nenalezne její perly.

Nehne li se, poklesne
pod úroveň svou
do hlíny tvořené mršinou.
Ani ta mrtvola nehlesne.

Vše zdá se hrou.
Hrou bez pravidel
vedenou bandou proradnou
na lodi bez kormidel.

Tak nepřemýšlej,
hraj si a spi dál.
Pak se z toho poblej,
ale nebuď na mě zlej.

Ela

Jak slavíte vánoce???

p.prof.Duda

V rodinném kruhu, oslava s rodinou u vánočního stromečku s kaprem a perníčky. Dříve jsem ještě chodil na běžky, teď už bohužel není sních.

p.prof.Čermáková

Nezlobte se, ale já s vámi žádnou anketu dělat nebudu.

p.prof.Kučerová

Už odpoledne jdeme s přáteli do lesa a tam dáváme dárečky zvířátkům. Potom, už k večeru si dáme s rodinou kapra a děti pošlu na půdu. Když

nachystám dárky a zazvoním zvonečkem, děti si běží po schodek ke stromečku a lámou si přitom nohy, pak si ty dárečky rozbalí.

p.prof.Rychtecký

(smích)

p.prof.Papica

Pro mě je to hlavně křesťanský svátek, takže oslavujeme narození Krista. Chodíme lyžovat, nebo bruslit a po nazdobení stromečku jdeme na bohoslužbu. Po tom, co si dáme kapra si navzájem dáváme dárečky, od všech dětí většinou dostávám obrázky.

p.prof.Tichá

Vánoce slavíme v rodinném kruhu, nejdříve jedeme k rodičům manžela, potom k mým

rodičům. Samozřejmě dodržujeme tradice jako smažený kapr, vánoční stromeček nebo cukroví.

Kája, Helča a Terka

gCULTURE

detektivka

Pro příznivce detektivky Ondřeje Kořínka – pokračování najdete na <http://www.gymst.com/CASOPIS/Detektivka4.pdf>

gFUN

PROSINEC 2015, vydává studentská redakce, příspěvky do dalšího čísla posílejte nejpozději do 10. 3. 2016 na redakční mail: redakce.g@seznam.cz

Klidný a úspěšný nový rok přeje redakce ☺